Να εμφανίζεις έναν πραγματικό άνθρωπο
σ' ένα φανταστικό σκηνικό. Τί περισσότερο
μπορεί να προσφέρει η τέχνη;

Να εμφανίζεις...: μία προστακτική χωρίς τη δηκτικότητα της συμβουλής, αλλά σαν ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο. Δεν υπάρχει τίποτα το μυθοπλαστικό που προετοιμάζεις με τη μέρα, με την ώρα, με τη στιγμή για να το εμφανίσεις ξαφνικά και να ολοκληρωθεί σε μία μυητική συνάντηση με «κάποιο» κοινό. *Η εμφάνιση του έργου σου, καθώς η μέρα ξεδιπλώνεται, δεν μπορεί παρά να ταυτίζεται με την απλότητα τής χωρίς ασυνέχειες βίωσης της.* Η στιγμή της εμφάνισης δεν είναι η μαγική σου καταφυγή ή η απαιτούμενη χρονική ασυλία για να καλυφτείς ή να καλύψεις, να ενδώσεις ή να ανυποταχτείς, να καταρακωθείς ή να ανέβεις στο βάθρο. Είναι μία στιγμή στη διαρκή μάχη για την κατάκτηση της αυθεντικής βίωσης μέσα στα κατεχόμενα από το αλλότριο εδάφη μας. Μπορεί και να είναι η εξέλιξη της ίδιας της μάχης, μία περιγραφή της ή ένα «πολεμικό ανακοινωθέν». Θα είναι είναι πάντα μία υπόθεση ελευθερίας ή τίποτα.

...έναν πραγματικό άνθρωπο...: που δεν είναι ο μάγος στη σκηνή να κατέχει τα κλειδιά της μελαγχολίας, της θλίψης, της οργής, της εκτόνωσης, της ματαιοδοξίας ή της μισαλλοδοξίας του «κοινού». Ενας μάγος γίνεται απαραίτητος για τη μαγεία του. ΄Ομως, ενώ το «κοινό» έχει πάψει πια να βιώνει τη μαγεία με την πρωτόγονη λατρεία του θεϊκού, παραδόξως συμπεριφέρεται σύμφωνα με τις αρχαΐζουσες πρωτόγονες δοξασίες. Δεν πρέπει να ενδιαφέρεται αν ο άνθρωπος στη σκηνή είναι πραγματικός, δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για μιά πραγματική σχέση μαζί του, δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για να επικοινωνήσει με κανέναν, δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για τίποτα πέραν του να λάβει μία απαιτούμενη δόση μαγείας. Το «κοινό» πρέπει να πληρώνει για να κρατάει το αδιάφορο και συμβατικό πραγματικό μακρυά από κάθε είδους σκηνικό που στήνει ή που του στήνουν. Να πληρώνει για να ξεφύγει από το ίδιο του το είναι, βυθιζόμενο μέσα σε μία αέναη και διαχρονική μυθοπλασία. Η μαγεία του καλλιτέχνη από τη σκηνή οφείλει να προσαρμόσει το «κοινό» στην πραγματικότητα και επ' ουδενί το αντίστροφο. Η πραγματικότητα της εκμετάλλευσης, της ταπείνωσης, του πόνου και της απομόνωσης σε μία καθημερινότητα που ανήκει στην εξουσία, περνάει για τους υπήκοους στο απυρόβλητο του αφαιρετικού «προβληματισμού και των προβλημάτων», μία κατάσταση από την οποία ο καλλιτέχνης πρέπει με το μαγικό του ραβδί να απαλοίψει έστω και για λίγες ώρες από τα μυαλά τους. Και γι'αυτό, το «κοινό» είναι έτοιμο να προσφέρει κάθε είδους ασυλία σε κάθε είδους βίτσιο και εκκεντρικότητα του σύγχρονου μάγου, την οποία, επιπροσθέτως, όχι μόνο δικαιολογεί αλλά και απαιτεί απ' αυτόν, για τη δικαίωση της μυθοπλασίας.

...σ' ένα φανταστικό σκηνικό...: κι εδώ εμείς ζητάμε να αντιστρέψουμε το αυτονόητο. Αν τα συμφέροντα του συστήματος επιβάλλουν αυτήν την ερμηνεία της πραγματικότητας, εμείς αρνούμαστε να την δεχτούμε: το «κοινό» δεν είναι μια πραγματικότητα όπου η «σκηνή» είναι το φαντασιακό της καταφύγιο. Κι αν κάποιος διαχωρισμός είναι σώνει και ντε απαραίτητος για την μεθοδολογική κατανόηση της πραγματικότητας, τότε κάλλιστα μπορούμε να αντιστρέψουμε την προοπτική του κυριαρχικού τρόπου διαχωρισμού: *η «σκηνή» να γίνει η εξωστρεφής πραγματικότητα σε ένα «κοινό» που, μέσα στην ψευδαισθησιακή του κοινότητα, δεν αποτελεί παρά ένα φαντασιακό «σκηνικό».*

...Τί περισσότερο μπορεί να προσφέρει η τέχνη;...αν υπάρχει αυτή για κάποιον λόγο, αν αξίζει να ασχολείται κανείς με την «τέχνη» εν τέλει, είναι γιατί υπάρχει απόσταση του ανθρώπου από τις επιθυμίες του έως την πραγματικότητα της καθημερινής του ζωής. «Καθήκον» έχει να ανιχνεύει αυτή την απόσταση, να την καταγράφει, να την ερμηνεύει και να προσπαθεί να προβάλλει την πραγματικότητα της, με μοναδική προοπτική να την καταργήσει και να καταργηθεί και η ίδια μέσα στην αυθεντική βίωση της καθημερινής ζωής.

Ο πραγματικός άνθρωπος που αποτέλεσε την αφορμή για το κείμενο αυτό, δεν είναι άλλος απο τον Κώστα Μητροπέτρο. Μέλος της Ωχράς Σπειροχαίτης, συνεργός της από όλες τις θέσεις και σε όλες τις δραστηριότητες της, βρίσκεται προφυλακισμένος από τις 18.11.98 στον Κορυδαλλό για την συμμετοχή του σε συγκέντρωση οργής τον Ιούνη του 98 ενάντια σε προηγούμενη δολοφονική φασιστική επίθεση. Οχι μόνο μακρυά από τον «δημοκρατικό καναπέ» αλλά και δραστήριος αναρχικός, «σεσημασμένος» για τα βαρειά ανιδιοτελή του εγκλήματα ενάντια στην υποταγή, την εξατομίκευση, την διαμεσολάβηση κάθε είδους, την συναίνεση και τα καθεστωτικά αλισβερίσια, πολέμιος της εξουσίας θεσμισμένης ή μη, και τώρα αιχμάλωτος στο «στόμα» του κράτους.

Η Ωχρά Σπειροχαίτη τον συντροφεύει και συστρατεύεται με κάθε άνθρωπο, που διεκδικεί την δική του ελευθερία,για την αλληλεγγύη και την απελευθέρωση του...την απελευθέρωση μας.ελευθερία,στην προοπτική της έμπρακτης αλληλεγγύης και απελευθέρωσης του Κώστα.

Ωχρά Σπειροχαίτη